

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti?

Ovo je priča o jednoj Ani. Rođena je u jednom planinskom selu. Nakon dve sestre i brata, u porodicu su stigle dve bliznakinje. Starija (samo par minuta) je rođena kao zdrava beba. Druga devojčica je imala problem sa nogama. Nisu joj bile iste dužine i sporije je rasla od druge dece. Doktori su roditeljima već nagovestili da će imati problema sa hodanjem... najverovatnije neće moći da hoda. Eee... nisu oni poznavali Anu!

Godine su prolazile. Život najmlađe devojčice odvijao se u znaku čestih odsustvovanja od kuće i dugih boravaka u bolnici. Ali... zato je svaki povratak kući bio obeležen smehom, radošću i veseljem.

Težak je bio život na selu. Svi su učestvovali u seoskim poslovima kako bi imali sredstava za život i školovanje dece. Ana je bila neumorna. Otežano je hodala, ali je svuda stizala. Svima bi pomagala. Nije trpele sažaljenje, niti je dozvoljavala da je štete zbog problema koji je imala. Kako je koje dete pristizalo za školu, tako su se doseljavali u grad, u kuću strica koji je živio u inostranstvu i retko kad dolazio. Došlo je vreme i na Anu i njenu sestru. S tugom je napustila selo, bila je jako vezana za majku.

Prvi dani u školi bili su praćeni čudnim pogledima i došaptavanjima na koje Ana nije obraćala pažnju. Jedna noga joj je bila kraća od druge, pa je nosila cipele koje su posebno pravljene za nju. To je bilo uočljivo jer joj se ni stopala nisu razvijala kao kod druge dece. Počelo je maltretiranje od strane starijih učenika, došaptavanja, dobacivanje grubih reči. Bila je drugačija... a možda i nije.

Jednog dana, naizgled istog kao i svakog drugog, Anu su pratile grube šale na njen račun. Devojčica se okrenula, prišla dečaku, hrabro ga pogledala u oči, govoreći:

”Misliš da si jači, veći, hrabriji... nisi!!! Ono što sam ja preživela da bih mogla da hodam, ti nikad ne bi!” U hodniku škole kao da su svi začutili. Bila je drugačija... a možda i nije. Devojčica od sedam godina je izgovorila toliko teške reči, kao da ima najmanje dvadeset. Od tada je više niko nije uznemiravao, a ona je oko sebe konstantno privlačila drugu decu. Bila je vesela, duhovita, svi su je voleli zbog njene snage i borbenosti.

Godine su prolazile. Stariji brat i sestre su stvorili svoje porodice, a Ana je ostala da živi u stričevoj kući. Bilo je to mesto ispunjeno smehom. U dugim letnjim večerima bi se okupljali u njenom dvorištu, sedeli za stolom natkrivenim bujnom vinovom lozom. Igrali bi karte do duboko u noć. Na uglu kuće, pod nadstrešnicom, stajao je šporet na drva. Tu bi se stalno nesto kovalo i peklo. Jedne večeri u staroj šerpi su se pržile kokice. “Glavni kuvar” je zaboravio da je poklopi. Žurio je da se pridruži veseloj družini u igranju karata. Odjednom je počelo da puca sa svih strana, dok su se kokice razigrale poput pahuljica padajući na sveže pokošen travnjak. Za trenutak su svi bili zbunjeni, a onda je krenulo veselo sudaranje, neko je žurio ka šporetu, a neko skupljao kokice sa trave i veselo ih krckao... šteta da se bace. Ana se smejala govoreći: ”Ko zna u čemu su vitamini?!”

Bila je drugačija... a možda i nije.

Godine su prolazile...Proleće je trčalo u zagrljaj letu... leto jeseni... jesen zimi... Iz Aninog dvorišta je uvek odzvanjao veseo smeh i razgovor. U jesen bi se prve paprike kod nje peklo, svi su zajedno radili poput složne porodice... uveče bi opet igrali karte, kao da iza njih nije bio naporan dan.

Bila je drugačija... a možda i nije.

Jutro. Anino dvorište ispunjava teška tišina. Nema je dan... i nema je dva... Tek tu i tamo čuje se poneki kratak komentar – otišla je na operaciju oba kuka. I, to je to!!! I, prođe mesec. I prođe još dva... I zima je, i sneg već veje. Ane i dalje nema. Neka se tuga uvukla među ljude u komšiluku. Niko ništa ne priča, samo tek poneka rečenica proleti kroz vazduh: ”Još uvek se nije oporavila...”

Bila je drugačija... a možda i nije.

Decembar. Nova godina na pragu. Hladno je. Nedostaje mi tetka Ana. Nije mi ona rođena tetka, ali, toliko je volim da imam osećaj kao da jeste.

Da li ste nekad imali priliku da stojite na vrhu brda i ispod sebe posmatrate dolinu prekrivenu maglom poput jezera? Iznenada, magla bi počela da se razilazi, a zraci sunca bi prodirali kroz nju. Imala sam utisak kao da božji prsti miluju dolinu. Tetka Ana je meni bila potrebna poput tih usamljenih sunčevih zraka.

Noć uoči Nove godine. Izadoh na terasu i kao po navici pogledah na Aninu kuću. Očekivala sam tužnu, mračnu sliku. Nema je!!! Pogled mi zablesnu snažna svetlost. Čitava kuća je bila obasjana. Nisam imala vremena ni da se obujem. U papučama otrčah k njoj. Vrata mi otvori tetka Ana. Naslanjala se na štake, ali je lice obasjavao veseli osmeh. Raširi ruke i primi me u zagrljaj. Ne znam zašto, počela sam da plačem. Verovatno od sreće. Najzad se razdvojismo. Uđosmo u kuću. Pričala je... i pričala. Smejala sam se i plakala. Samo je na nju ličilo da jednu tešku priču oboji veselim anegdotama. Bila je drugačija... a možda i nije.

Vratih se kući i napisah priču o jednoj Ani, koja je možda drugačija, a možda i nije. Ono što sigurno jeste – puna je ljubavi, dobrote, razumevanja. Bila je teške bitke, ali se nikad nije predavala. Retko kad je bila ljuta, a tada bi bljuvala vatru poput zmaja iz ognjene pećine. Naravno, sve bi to začas prošlo poput letnje oluje iza koje bi opet sve nas ogrejao njen osmeh kao sunčan dan.

U stvari, kad malo bolje razmislim, ona jeste različita... toliko drugačija da nas njeno odsustvo boli. Život nam je s njom mnogo zanimljiviji, bogatiji, bolji.

Moja tetka Ana. Drugačija... a, možda i nije.

Ime i prezime učenice: Sara Rakonjac

Razred: osmi

Mentorka: Enisa Dacić - Kolić

Škola: JUOŠ „Marko Miljanov” Bijelo Polje

skola@os-mmiljanov-bp.edu.me